

Господь Ісус Христос сказав, «що треба молитися завжди і не занепадати духом», і що Бог неодмінно «взьме обраних Своїх, що моляться до Нього день і ніч, хоч і баряться захистити їх». А на підтвердження

розповів притчу, як

одна

вдова наполегливо просила безсовісного суддю захистити її. І так вона йому набридла, що він зробив

так

як

вона

про

сила

. А вже що тоді говорити про Бога, про наш

ого

люблячо

го

Отця

!

Проте ж звернемо увагу, що, відповідно до цієї притчі, на пряму допомогу Бога може розраховувати лише той, хто вже вичерпав усі дані Богом можливості, і - взиває «до Нього день і ніч»! А інший, відкидаючи всіх лікарів, просить, щоб Бог Сам зцілив його. Інший просить, щоб Бог дав все необхідне для життя, замість того, щоб самому трудитися. Інший - просить звільнення від гніту ворогів, замість того, щоб відважно, не шкодуючи себе, встати грудьми проти них, або - смиренно просити миру, просити пощади, поступившись для цього своєю гордістю або частиною свого стану. Бували в історії такі випадки. Маленька країна гордо відкидає вимогу сильного сусіда, нехай ущемляє національне самолюбство, але цілком справедлив

о

. І що ж? У результаті починається світова війна, звичайно, з вірою, що «з нами Бог»! А в результаті - загинули мільйони, звалилася велика імперія, заступаючись за гордого союзника, і в цій колишн

ій

імперії запанував такий режим, від якого загинули ще десятки мільйонів людей. А ось - інший приклад, з наших днів. Під час міжнародної війни одне угруповання бул

о

оточен

е

, і

йому

загрозувало повне знищення. І тоді

його

ватажок прийшов

до

ворогів і смиренно, і навіть принижено, на колінах, став просити пощади для своїх людей.

І

—

врятував свій народ, і ворогів утримав від кровопролиття. На жаль, такі випадки тільки миготять, а не ставляться перед володарями, в якості прикладу, як треба служити своєму народові, як добиватися його блага: не ціною чужої крові, а ціною перемоги над собою, над своєю гординою. А ось

—

чудовий приклад з нашої історії. Святий Димитрій Донський прийшов до преподобного Сергія просити благословення на війну з татарським ханом. Преподобний же спочатку сказав: «Ти, княже,

божник

хана, ти обіцяв йому вірність. Що йому треба? Може бути, золота? - Дай. Може бути, честі? - Так піди, вклонися ». Князь відповів: «Я пробував і те, і інше». «Ну, якщо ти вже нічого не можеш зробити для збереження миру і душ своїх підданих, то - йди. Бог допоможе тобі, і ти переможеш ». І - пам'ятаємо, як потім день і ніч стояв преподобний на

молитві, просячи перемогу! Всі наші життєві труднощі не випадкові. Нам необхідно тренуватись

в терпінні, смиренні й вірності Богу. Це важливіше перемог, здоров'я і успіху в житті.

«Вірне слово: якщо ми з Ним померли, то з Ним і житимемо разом якщо терпимо, то з Ним і царювати будемо; якщо відречемося, то й Він відцурається нас». Але якщо навіть «ми невірні», якщо весь час намагаємося відхилити хрест, зійти з нього, обійти тісний шлях, і, всупереч Його застереженню піти широким шляхом, то все одно «зостається Він вірним». Він знову буде намагатися спасти нас, звужуючи шлях життя і спонукаючи знову зійти на хрест. «Бо зректися Самого Себе не може».

За матеріалами сайту www.terap.ru